

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Maria, misericòrdia de Déu

Fa mil anys que la santa muntanya de Montserrat acull, enmig de roques i silenci, una presència maternal que ha consolat generacions de pelegrins. Montserrat és un espai on Déu ha volgut plantar una llar per a la seva Mare, és un monestir, però és sobretot un santuari de Maria, on els seus fills hi puguin trobar refugi. I des d'allí, la mirada de la Moreneta —dolça, serena, forta— ha estat per a molts com un bàlsam enmig del camí, un lloc on descansar l'ànima.

Aquest any, celebrem amb goig el mil·lenari de Montserrat. Mil anys de presència de Maria, i ho fem també en el marc d'un any jubilar, amb el lema «Pelegrins d'esperança». Potser aquesta expressió ens toca d'una manera especial: perquè tots, d'una manera o altra, estem fent camí amb un desig al cor. Tots portem a dins una esperança que no volem perdre, tot i les dificultats, les pors, les decepcions. I Maria, com a Mare, camina amb nosaltres.

Ella també va ser pelegrina. Va anar de pressa a casa d'Elisabet per portar-li el seu fill. Va fugir cap a Egipte per protegir Jesús. Ens la podem imaginar pujant a Jerusalem cada any per Pasqua. I sobretot, va estar dreta al peu de la creu, sense fugir, sense deixar-se vèncer per la desesperança. En aquell moment, Jesús la va lliurar a l'Església com a mare: «Aquí tens la teva mare» (Jn 19,27). I des de llavors, la seva missió és acollir-nos, sostenir-nos, i aju-

FOTO: ABBADIA DE MONTSERRAT

dar-nos a viure amb fe els misteris de Déu.

Aquest diumenge celebrem també la festa de la Divina Misericòrdia. Per a molts, Montserrat és el lloc on han tornat a començar, on han pogut experimentar aquesta misericòrdia, on han plorat en silenci, han posat davant de Maria el que no sabien com dir, i han sentit que eren

acollits sense condicions. La misericòrdia de Déu és això: un amor que no demana credencials, que no fa càlculs, que estima perquè sí. I Maria, que l'ha experimentat en la seva pròpia vida, ens la fa propera.

Quan pugem a Montserrat —físicament o amb el cor—, no ho fem com turistes, sinó com fills que tornen a casa. Com pelegrins que saben que només en Déu hi ha la pau profunda. La mirada de Maria ens acompanya i ens ensenya a mirar com ella. A no ser durs amb els altres, ni amb nosaltres mateixos. A tenir un cor misericordiós com el del seu Fill. I també a viure amb esperança, perquè, com diu sant Pau, «l'esperança no defrauda, perquè l'amor de Déu ha estat vessat als nostres cors» (Rm 5,5).

Montserrat és una muntanya des d'on la mística font de l'aigua de la vida raja al cor de casa nostra. Sempre que pugem Maria hi és, oferint-nos Jesús amb aquell gest senzill i profund que mostra la imatge de la Moreneta: el Nen assegut a la seva falda, i ella indicant-lo amb la mà.

És com si ens digués: «Aquí tens el teu Déu. Mira'l. Escolta'l. Estima'l.»

Aquest any, fem-nos pelegrins sigui pujant a Montserrat sigui amb la visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat. Que puguem dir com Mn. Cinto i tants altres devots de Montserrat: «Feliços ulls, Maria, els que us vegin! Feliç el cor que s'obri a vostra llum!»

ENTREVISTA

Un humanista cristià de referència

ÀLEX COROLEU

Joan Lluís Vives és un dels representants més importants de l'humanisme cristià del s. XVI, juntament amb Erasme de Rotterdam i Thomas More. Aquest filòleg, pensador i pedagog, amb una obra molt extensa, tota ella en llatí, com molts dels humanistes de l'època, va reflexionar també sobre aspectes de la política europea del moment. El Dr. Àlex Coroleu, professor d'investigació ICREA a la UAB, destaca la importància d'aquest humanista valencià, el primer pensador europeu a escriure un tractat proposant solucions al problema de la pobresa.

Què va representar l'humanisme?

L'humanisme és el moviment intel·lectual més important del Renaixement, originari d'Itàlia, que recupera els textos de l'antiguitat pagana. També se centra en els textos bíblics, que, com els de l'antiguitat pagana, són traduïts a la llengua vernacle i dels quals en fan interpretacions adients a l'època. Erasme de Rotterdam, Thomas More i Vives són representants d'aquest humanisme.

Què destacaries del pensament de Joan Lluís Vives?

Tres coses. D'una banda, el concepte de moral a triple nivell: família, societat i també a nivell de les relacions entre les nacions europees de l'època. D'una altra, el seu pietisme, la seva concepció del cristianisme. I, finalment, l'interès que té en la pedagogia, en l'ensenyament i, sobretot, en la instrucció de la dona cristiana.

Què li preocupava més a Vives?

Les relacions entre els estats europeus i, malauradament, la importància de les guerres. L'època que li toca viure és de tensions entre els poders; les potències europees eren prou importants i perilloses, per la qual cosa Vives propugna una concòrdia europea entre nacions, però té una actitud ambivalent. D'una banda, condemna la guerra com quelcom creat artificialment per l'home, però no s'està d'advocar o de propugnar la guerra contra «l'enemic» del cristianisme, que seria aleshores el turc.

Òscar Bardají i Martín

DIÒCESI DE TERRASSA

El Concili de Nicea

enguany se celebra el 1700 aniversari de Concili de Nicea, el primer dels concilis ecumènics o universals.

L'any 325, Constantí convocà un concili general, que es reuní a la ciutat de Nicea (actual Izniq, a la costa occidental de Turquia). Hi participaren més de 300 pares, 318 segons la tradició —en al·lusió als 318 servents d'Abraham (Gènesi 14,14)—, presidits pel bisbe Osi de Còrdova. El bisbe de Roma, Silvestre I, molt vell, hi envià dos preveres. Les sessions conciliars duraren del 20 de maig al 25 de juliol. Davant la doctrina defensada per Arri, prevere d'Alexandria, i altres, segons la qual el Verb de Déu, Jesucrist, no era etern com el Pare, el concili, que condemnà Arri, definí que el Fill de Déu era igual al Pare, de la mateixa substància o naturalesa i coetern amb ell. Aquesta definició constituí el Símbol de fe, completat després pel concili de Constantinoble, del 381, que és el Símbol de fe proclamat en la litúrgia de totes les Esglésies cristianes (el «Credo llarg»), bé que en l'Església llatina, i concretament a Catalunya, s'ha difós més el Credo anomenat «dels Apòstols» (el «Credo curt»), que, de fet, és un antic símbol baptismal romà. Nicea, primer concili ecumènic i font dels concilis posteriors.

El concili de Nicea fixà també la celebració de la festa de Pasqua en el diumenge immediatament després del pleniluni de primavera. Alexandria, cè-

Icona del Primer Concili de Nicea

lebre pels seus coneixements astronòmics, era qui determinava cada any la data en què això s'esqueia i ho comunicava a Roma i a les altres Esglésies. Si primitivament totes les Esglésies seguien el calendari julià (de Juli Cèsar), la reforma del papa Gregori XIII, el 1582, que donà lloc al calendari gregorià, difós a Occident, va fer que la festa de Pasqua coincidís només, de tant en tant, entre les Esglésies d'Orient i les d'Occident. És el que s'escau, precisament, enguany. Preludi, finalment, d'una Pasqua comuna?

Sebastià Janeras

Doctor en ciències eclesiàstiques orientals

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Escritores vivos del Evangelio

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Transcurría el Jubileo de la Misericordia y el papa Francisco, en la homilía del segundo domingo de Pascua, nos aseguraba que «el Evangelio es el libro de la misericordia de Dios, para leer y releer, porque todo lo que Jesús ha dicho y hecho es expresión de la misericordia del Padre» (3.04.16).

Podemos decir que nuestra tierra está inundada, desbordada de misericordia de Dios. Pero, es cierto, que en nuestro entorno encontramos desazón, sufrimientos, dolor... Es la tensión entre la misericordia y la miseria.

La mirada del Señor se dirige a cada uno de nosotros, nos colma de ternura y con amor nos invita: «Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo» (Jn 20,21). Tú también puedes

escribir el Evangelio: «el Evangelio de la misericordia continúa siendo un libro abierto, donde se siguen escribiendo los signos de los discípulos de Cristo, gestos concretos de amor, que son el mejor testimonio de la misericordia. Todos estamos llamados a ser escritores vivos del Evangelio, portadores de la Buena Noticia a todo hombre y mujer de hoy».

Que nuestra Señora, la Virgen de Montserrat, Madre misericordiosa, nos conforte y nos ayude a imitarla, que como ella escuchemos las necesidades de nuestro mundo; que con gestos concretos de amor seamos escritores vivos del Evangelio de la misericordia de Dios, con el amor que él derrama en nuestros corazones. Que seamos hermanos alegres y generosos.

Lectures de la missa diària i santoral

28. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.)

[Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. ■ Dimarts [Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30].

Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. ■ Dimecres [Ap 12,10-12a / Sl 33 / Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8].

Sant Jordi, mr. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ Dijous [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36].

Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Divendres [Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15].

Mare de Déu d'Arceli. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i dr. de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. ■ Dissabte [1Co 15,1-8 / Sl 18 / Jn 14,6-14].

Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ † Diumenge vinent, III Diumenge de Pasqua (lit. hores: 3a setm.)

[Ac 5,27b-32.40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jn 21,1-19 (o bé: Jn 21,1-14)]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, religiós servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

Intencions del Sant Pare per al mes de maig

Preguem perquè a través del treball cada persona es realitzi, se sostinguin les famílies amb dignitat i s'humanitzi la societat.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

Salmo responsorial (117)

R. Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres comparteixo en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrera meu un gran crit, com un toc de corn, que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats». Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadars algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or.

En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan

(Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li digué: «¿Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist».

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarse, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

Salmo responsorial (117)

R. Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los que temen al Señor: / eterna es su misericordia. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día que hizo el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Señor, danos la salvación: / Señor, danos prosperidad. / Bendito el que viene en nombre del Señor, / os bendecimos desde la casa del Señor. / El Señor es Dios, él nos ilumina. R.

Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús.

El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete Iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto».

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porqué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

«Pau a vosaltres; no tingueu por»

El dubte de Sant Tomàs, abadia de Sant Albà, Hertfordshire (Anglaterra)

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

Els bons deixebles de Jesús van ser testimonis directes de moltes experiències extraordinàriament positives; però al final, es van trobar amb un gran desgany veient el que passava amb el seu Mestre.

Era condemnat per tot el que deia i feia i va acabar morint clavat a la creu. No és estrany que els seus deixebles experimentessin el gran fracàs de Jesús, i tinguessin molta por. Però avui hem escoltat a l'Evangeli que «els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus». Però Jesús, vivent i ressuscitat, entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Els ensenya les mans i el costat; ells s'alegraren, després Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres».

Tot seguit els donà una missió: «com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». No podran quedar-se tancats, hauran de sortir i anar arreu del món per donar a conèixer la Bona Nova de Jesús, ajudant a viure l'Evangeli.

No estaran sols, no s'ho faran amb les seves soles forces. «Rebran l'Esperit Sant, i tindran el poder de perdonar els pecats». Aquests esdeveniments van succeir el mateix diumenge, dia de la resurrecció; però no hi eren tots els apòstols, hi faltava Tomàs. Els altres van veure i creure en Jesucrist ressuscitat; però Tomàs, que no hi era, els manifestà tots els seus dubtes. No creurà fins que no ho vegi i ho palpi.

Quan al cap de vuit dies, Jesús es torna a fer present enmig de la comunitat, diu a Tomàs que el miri i el toqui, i que no sigui tan incrèdul. Que sigui creient. Finalment afegeix: «Feliços els qui creuran sense haver vist».

Avui, tots nosaltres, i potser les nostres pròpies comunitats, passen o poden haver passat moltes deficiències que no ajuden i provoquen que algunes persones es facin enrere, en lloc d'avançar en l'Evangeli de Jesús.

Tots podem tenir dubtes i importants dificultats per ser fidels al Crist; però Ell, de diferents maneres, ens diu: «Pau a vosaltres. No siguis tan incrèdul. Sigues creient. Feliços els qui creuran sense haver vist». No tinguem por dels dubtes i de les dificultats en el camí de la fe.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Dilluns 28 d'abril, a les 18 h. Confirmacions d'alumnes de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) al campus de l'Hospital General de Catalunya, a Sant Cugat del Vallès.

Dimarts 29 i dimecres 30 d'abril, a les 17.30 h. Confirmacions d'alumnes del Col·legi de Valldoreix, El Pinar de Nuestra Señora, a la Catedral.

Dissabte 3 de maig, a les 10.30 h. Trobada, a escala de la Tarraconense, dels diversos delegats sobre els Congrés de les Vocacions de la CEE a la Sala Capitular de la Catedral. / **A les 18 h,** confirmacions a la parròquia de Sant Josep de la Concòrdia, a Sabadell.

Diumenge 4 de maig, a les 12 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Roc de Sabadell.

Notícies

Dominica Laetare. El diumenge 30 de març, la parròquia de Sant Pere de Ter-

rassa va acollir la celebració de la *Dominica Laetare*, amb la benedicció de la rosa, una processó amb el cant de les Lletanies dels sants i la Missa en cant gregorià, animada per la Schola Cantorum. La cerimònia fou presidida per Mn. F. Xavier Aróztegui, qui celebrava el seu 50è aniversari de sacerdoti ministerial.

Missa Crismal a la Catedral de Terrassa. Dimarts 15 d'abril, Mons. Salvador Cristau va presidir la Missa Crismal a la Catedral de Terrassa, tot coincidint amb el seu aniversari, acompanyat per 80 preveres, 15 diaques, seminaristes, religiosos i nombrosos fidels. En la seva homilia, el bisbe va destacar la missió dels preveres i va demanar oracions pel futur bisbe de la diòcesi, quan el Sant Pare tingui a bé nomenar-lo. La jornada va continuar amb un dinar de germanor a la

Fundació Busquets, on es van homenatjar els preveres que celebren 25 i 50 anys d'ordenació.

Convivència del Seminari a Montserrat. Els dies 11 i 12 d'abril, els seminaristes de Terrassa van fer una convivència a Montserrat amb el bisbe Salvador. Van rebre un recés del P. Josep Enric Parellada, OSB, i van fer el Via Crucis amb els monjos. En tornar, li van celebrar anticipadament els 75 anys, que compleix el 15 d'abril.

A més a més...

Preveres que celebren el seu aniversari d'ordenació:

50 anys d'ordenació:

- Mn. Francesc Xavier Aróztegui
- Mn. Ramon Tarrés
- Mn. Juan Bautista Fernández

25 anys d'ordenació:

- Mn. Iñàqui Ballbé
- Mn. Prakash Rao Chukka
- Mn. Francisco Fernández Atienza
- Mn. Narcís Puig
- Mn. Francisco Javier Sánchez

Acte ecumènic a la Sagrada Família.

El dissabte 10 de maig, a les 11 h, la basílica de la Sagrada Família de Barcelona acollirà un acte ecumènic amb motiu del 1700 aniversari del Concili de Nicea, una trobada de pregària i unitat entre cristians.

Trobada diocesana de la Pastoral Obrera.

El dissabte 10 de maig, a les 11 h, tindrà lloc a Bellaterra la Trobada diocesana de la Pastoral Obrera, un espai de reflexió i convivència al voltant del compromís cristià en el món del treball.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

María, misericordia de Dios

Hace mil años que la santa montaña de Montserrat acoge, en medio de rocas y silencio, una presencia maternal que ha consolado a generaciones de peregrinos. Montserrat es un espacio en el que Dios ha querido plantar un hogar para su Madre, es un monasterio, pero es sobre todo un santuario de María, donde sus hijos puedan encontrar refugio. Y desde allí, la mirada de la «Moreneta» —dulce, serena, fuerte— ha sido para muchos como un bálsamo en medio del camino, un lugar donde descansar el alma.

Este año, celebramos con júbilo el milenario de Montserrat. Mil años de presencia de María, y lo hacemos también en el marco de un año jubilar, con el lema «Peregrinos de esperanza». Quizás esta expresión nos toca de una manera especial: porque todos, de una u otra forma, estamos haciendo camino con un deseo en el corazón. Todos llevamos dentro una esperanza que no queremos perder, a pesar de las dificultades, los miedos, las decepciones. Y María, como Madre, camina con nosotros.

Ella también fue peregrina. Fue deprisa a casa de Isabel para llevarle a su hijo. Huyó a Egipto

para proteger a Jesús. Nos la imaginamos subiendo a Jerusalén cada año por Pascua. Y sobre todo, estuvo a los pies de la cruz, sin huir, sin dejarse vencer por la desesperanza. En aquel momento Jesús la entregó a la Iglesia como Madre: «Aquí tienes a tu madre» (Jn 19,27). Y desde entonces, su misión es acogernos, sostenernos y ayudarnos a vivir con fe los misterios de Dios.

Este domingo celebramos también la fiesta de la Divina Misericordia. Para muchos, Montserrat es el lugar en el que han vuelto a empezar, donde han podido experimentar esta misericordia, donde han llorado en silencio, han puesto delante de María lo que no sabían cómo decir, y han sentido la misericordia de Dios sin condiciones. La misericordia de Dios es esto: un amor que no pide credenciales, que no hace cálculos, que ama porque sí. Y María que la ha experimentado en su propia vida nos la hace cercana.

Cuando subimos a Montserrat —físicamente o con el corazón— no lo hacemos como turistas, sino como hijos que vuelven a casa. Como peregrinos que saben que solo está en Dios la paz pro-

funda. La mirada de María nos acompaña y nos enseña a mirar como ella. A no ser duros con los demás, ni con nosotros mismos. A tener un corazón misericordioso como el de su Hijo. Y también a vivir con esperanza, porque, como dice san Pablo, «la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones» (Rm 5,5).

Montserrat es una montaña desde la que la mística fuente del agua de la vida mana en el corazón de nuestra casa. Siempre que subamos allá, María está ahí, ofreciéndonos a Jesús con aquel gesto sencillo y profundo que muestra la imagen de la «Moreneta»: el Niño sentado en su regazo, y ella indicándolo con la mano. Es como si nos dijera: «Aquí tienes a tu Dios. Míralo. Escúchalo. ¡Ámalo!»

Este año, hagámonos peregrinos sea subiendo a Montserrat sea con la visita espiritual a la Virgen de Montserrat. Que podamos decir cómo Mn. Cinto Verdaguer y tantos otros devotos de Montserrat: «¡Dichosos ojos, María, los que os vean! ¡Feliz el corazón que se abra a vuestra luz!»

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

